

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 32/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. M., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Kubicová, Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., Záhradnícka 68, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Juraja Baláža, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 36 ErNr 1029/2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2013 doručená sťažnosť Ing. J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou

kanceláriou Kubicová, Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., Záhradnícka 68, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Juraja Baláža, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36 ErNr 1029/2002 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *„Návrhom oprávneného... proti povinnému... na vykonanie exekúcie sa dňa 10. 10. 2002 začalo exekučné konanie. Predmetná vec je vedená na Okresnom súde Bratislava V pod spis. zn.: 36 ErNr/1029/2002. Dňa 07. 10. 2002 bol zo strany oprávneného podaný návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 28. 03. 2003 vydal súdny exekútor voči povinnému upovedomenie o začatí exekúcie pod č. k.: EX 1604/02. Listom zo dňa 15. 04. 2003 podal povinný proti exekúcii námietky. Dňa 05. 05. 2003 bol na Okresný súd Bratislava V doručený návrh oprávneného zo dňa 02. 05. 2003, na zastavenie predmetnej exekúcie podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku. Oprávnený uviedol, že v súlade s § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, prešlo právo z exekučného titulu zo spoločnosti... na spoločnosť T... a preto navrhuje zastavenie exekúcie. Dňa 05. 08. 2005 Okresný súd Bratislava V uznesením č. k. 36ErNr/1029/2002-75a uložil povinnému, aby do 3 dní od jeho právoplatnosti zaplatil súdny poplatok za námietky proti exekúcii v sume 4.960,83 eur. Proti tomuto uzneseniu podal povinný v lehote odvolanie. Krajský súd dňa 25. 01. 2006 vrátil spis Okresnému súdu Bratislava V ako predčasne predložený, nakoľko Okresný súd Bratislava V nerozhodol o návrhu povinného na oslobodenie od súdnych poplatkov, ako aj o návrhu na zastavenie exekúcie podaného oprávneným. Okresný súd Bratislava V uznesením č. k. 36 ErNr/1029/2002-102 zo dňa 02. 05. 2012 povinnému oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Dňa 12. 07. 2012 Krajský súd v Bratislave uznesením spis. zn.: 20 CoE/12/2012-116, 20 CoE/13/2012 uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 36 ErNr/1029/2002-75 a zo dňa 05. 08. 2005 a uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 36 ErNr/1029/2002-102 zo dňa 02. 05. 2012*

zrušil. Dňa 22. 10. 2013 uznesením č. 36 ErNr/1029/2002-132 Okresný súd Bratislava V exekúciu vedenú pod spis. zn. 36 ErNr/1029/2002, č. Ex 1604/2002 zastavil.“.

Podľa názoru sťažovateľa „... už samostatná dĺžka konania pred vydaním rozhodnutia vo veci samej (konanie začalo dňa 07. 10. 2002, pričom rozhodnutie vo veci samej je zo dňa 22. 10. 2013) sama nutne nastoľuje otázku, či toto konanie bolo vedené bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v primeranej lehote podľa čl.6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... je treba konštatovať, že dĺžka konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod spis. zn. 36 ErNr/1029/2002 nebola primeraná. K zbytočným prieťahom v konaní došlo predovšetkým nečinnosťou súdu v období od augusta 2003 do októbra 2013, kedy okresný súd nevykonal žiaden úkon, ktorý by smeroval k zastaveniu exekúcie, napriek tomu, že Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd ho dvakrát upozornil na skutočnosť, že bol podaný návrh na zastavenie exekúcie. Táto skutočnosť má za následok, že sťažovateľ sa v priebehu 10 rokov a 6 mesiacov, počas ktorých Okresný súd Bratislava V vo veci samej nerozhodol, dostal do nepriaznivej situácie, keď už cez 10 rokov od podania návrhu na zastavenie exekúcie, nebolo v merite veci právoplatne rozhodnuté. Na základe vyššie uvedených skutočností sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia v celkovej výške 15.000,- Eur.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov priznané čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod spis. zn. 36 ErNr/1029/2002, porušené.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 15.000,- eur (slovom: päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Bratislava V je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 331,13 eur... na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 36 ErNr 1029/2002 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

V súlade s čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 41/07).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď s'ťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd s'ťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí s'ťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv s'ťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto s'ťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Navyše, zjavná neopodstatnenosť s'ťažnosti, prostredníctvom ktorej s'ťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním s'ťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

Zo samotnej sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 36 ErNr 1029/2002-132 z 22. októbra 2013 exekúciu vedenú pod sp. zn. 36 ErNr 1029/2002, č. Ex 1604/2002 zastavil (výrok 1) a uložil oprávnenému povinnosť nahradiť trovy exekúcie v sume 325,43 € (výrok 2). Uznesenie okresného súdu č. k. 36 ErNr 1029/2002-132 z 22. októbra 2013 nadobudlo vo výroku o zastavení exekúcie právoplatnosť 11. novembra 2013 a vo výroku o náhrade trov exekúcie právoplatnosť 27. novembra 2013.

Vzhľadom na skutočnosť, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 36 ErNr 1029/2002 bolo právoplatne skončené pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, nemohlo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (5. decembra 2013, pozn.) už dochádzať k prieťahom v napadnutom konaní, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014